

JUBILEUMVIERING TILBURG 10 SEPTEMBER 2017

(priesterjubileum: 60 jaar Wim Manders, 50 jaar Harrie v.d.Berg en 12,5 jaar Arockiadass)

Naar Lucas 24, 13-35

VERKONDIGING

Lucas vertelt ons het verhaal van twee leerlingen die na de dood van Jezus ontgoocheld op weg gaan naar huis, naar Emmaus. De twee zijn vol van Jezus, kapot van wat er gebeurd is, hun hoofd is een warboel. Maar hun hart is vol. En waar het hart vol van is.....Dan beginnen ze te vertellen, herinneringen op te halen.

Mensen onderweg van Jeruzalem naar Emmaus, van Heeswijk en Dinther naar Tilburg, van India naar Nederland. Ze dragen de eigen ervaringen mee, ze halen herinneringen op wat allemaal geleerd moest worden en – zo blijkt regelmatig - toch ver van de dagelijkse praktijk afstaat en van wat allemaal was en niet meer is. Wat zal de toekomst brengen, hoe moeten we omgaan met alles wat we geleerd hebben, kan de stad nog wel bieden wat we op het platteland of in een verre cultuur hebben geleerd.

Benoemd en aangesteld worden om in Jezus naam de opdracht van gemeenschapsopbouw, van kerkopbouw handen en voeten te geven, het platteland verruilen voor een stedelijke omgeving, je vaderland verlaten om in den vreemde het verhaal te kleuren en er mee gaan leven. De uitdaging aannemen om de toekomst tegemoet te treden, niet bij de pakken neer te gaan zitten omdat er zoveel eigens is verdwenen maar de ogen en oren richten op morgen. Kerk telkens opnieuw geboren laten worden vanuit de levende ervaring en nooit, nu niet en toen niet, vanuit een blauwdruk, vanuit een organisatie. Kerk wordt geboren vanuit een verlangen, vanuit een droom.

In de beide lezingen welke we zojuist gehoord hebben ging het over mensen die hun twijfel uitspreken en hun vertrouwen en geloof openhartig delen.

Ik heb zo'n beetje de indruk dat deze rode lijn het pastoraat van Wim Manders en Harrie v.d.Berg vooral gekleurd heeft en dat de veel kortere verblijfjstijd van Arockia Dass daarmee meer en meer verbonden wordt want het is niet eenvoudig om verbindingen te maken met andere eigen culturele waarden en gewoonten.

Heel wat jaren heb ik deelgenoot van het onderweg zijn hier in Tilburg-Noord mee mogen ervaren. Het beeld van de weg, van onderweg zijn, is voortdurend levend gehouden. Want dat is hier wel eigen geworden: stilstaan is achteruitgang en lijdt tot gebrek aan zuurstof. Zo is het pad gekozen, zo zijn de herinneringen levend gehouden en levend gemaakt. Zo is dat goddelijke bewaard gebleven en heeft het wortel geschoten in harten van mensen

Kerk-zijn niet opgebouwd vanuit een boekje waarin precies omschreven stond wat allemaal wel en niet zou kunnen en mogen, maar de kracht van de geloofsgemeenschap bepaald door al die mensen die met elkaar dat verhaal van Jezus wilden delen en leven. Zo ervaren dat Jezus met je meeloopt en je de nodige vragen stelt. Zo hem herkennen als je met elkaar het brood breekt.

De nieuwe stadswijk Tilburg-Noord begon te groeien, Heikant – Quirijnstok werd aan Norbertijnen van Berne toevertrouwd. De plattelandsbevolking van de agrarische Heikant werd verbonden met nieuwe bewoners uit alle richtingen van het land. Norbertijns pastoraat plaveide wegen mee en maakte verbindingen van oud naar nieuw en omgekeerd, want vele wegen vormen met elkaar DE ENE WEG.

Onderweg in het dagelijks pastoraat ontwikkelde zich een eigentijdse dienst van de leiding: Pastoor en kapelaan verdwenen en maakten plaats voor een pastoraal team: mannen en vrouwen, celibatair of gehuwd, gevormd en opgeleid, gedragen door de eigen geloofsgemeenschap werden in gezamenlijke verantwoordelijkheid dragers van hedendaags pastoraat. Ieder bracht zijn eigen mogelijkheden in en met onmogelijkheden kon rekening gehouden worden. Wim Manders was nadrukkelijk de spiritueel leider, Harrie van de Berg de man van het geregelde menselijke pastorale contact. En sinds enkele jaren probeert Arockiadass de veelkleurige samenleving vanuit zijn eigen

achtergrond en ervaring te banaderen. Pastoraat is immers niet star en vastgelegd in allerlei voorschriften. Onderweg zijn is je begeven langs bergen en dalen en op de vele kruispunten keuzes maken.

De wereld kwam steeds nadrukkelijker binnen. Tilburg – Noord wilde immers geen eiland zijn. Binnen de wereldwijde orde van de Norbertijnen werden verbindingen gelegd en groeide verbondenheid: met India, met Hongarije, met dochterstichtingen van Berne in Amerika en Duitsland, met het tweede moederland van de Heikantse-Tilburgse Icoon Peerke Donders. De bevolkingssamenstelling veranderde letterlijk van kleur. Uit alle delen van de wereld werd in Noord een plaats van wonen en leven gevonden. Vluchtelingen vonden een eerste opvang in een AZC en illegalen zochten en zoeken hier naar bescherming en toekomst. De interreligieuze ontmoetingsplaats 'Het Ronde Tafelhuis' werd vanuit het pastoraat mee bedacht en ontwikkeld en is op de dag van vandaag niet los te zien van hedendaags pastoraat in de concrete ontwikkeling tussen 60, 50 en 12,5 jaar geleden en het moment van nu.

Zo kan en mag er teruggekeken worden: Voortdurend proberen te achterhalen van wat God werkelijk heeft achtergelaten en wil achterlaten, het voortdurend aandurven – zoals de emmausgangers – elkaar deelgenoot te maken van zorgen en vooral ook van hoop, elkaar wat meer en vaker vertellen van onze twijfels en ons geloven. Dan hoeven we nooit meer ons gelijk te halen. Dan zijn we aan elkaar gelijk. Waar dat gebeurt wordt kerk geboren .

De jubilarissen van vandaag hebben op veel momenten – en dat geldt tot op de dag van vandaag – op het kruispunt van wegen, maar voortdurend onderweg , wegen gebaad en richting geweest. Hun dagelijks leven en werken heeft de priorijgemeenschap en de geloofsgemeenschap van Heikant – Quirijnstok opgebouwd. En als dat gebeurt, merk ik telkens dat het mensen goed doet. En God ziet dan dat het goed is.

Berne en Heikant – Quirijnstok zijn trots op deze mannen en dat mag dan ook gevierd worden.

Abt Denis Hendrickx